

Saziņas veidi

Elders Dalins H. Ouks
no Divpadsmiit apustuļu kvoruma

Lai panāktu izaugsmi, kas ir laicīgās dzīves jēga, mums atbilstošā līdzsvarā jāizmanto gan personīgā, gan priesterības saziņa.

Mūsu Debesu Tēvs ir devis Saviem bērniem divus saziņas veidus, ar kuriem mēs varam komunicēt ar Viņu un kurus varam saukt par personīgo saziņu un priesterības saziņu. Visiem vajadzētu to zināt un saņemt vadību caur šiem diviem būtiskajiem saziņas veidiem.

I. Personīgā saziņa

Caur personīgo saziņu mēs lūdzam, vēršoties tieši pie mūsu Debesu Tēva, un Viņš atbild bez neviena mirstīgā starpniecības caur saziņas veidiem, kurus Viņš ir izveidojis. Mēs lūdzam mūsu Debesu Tēvu Jēzus Kristus Vārdā, un Viņš mums atbild caur Savu Svēto Garu un citos veidos. Svētā Gara misija ir liecināt par Tēvu un Dēlu (skat. Jāņa 15:26; 2. Nefija 31:18; 3. Nefijs 28:11), vadīt mūs patiesībā (skat. Jāņa 14:26; 16:13) un parādīt mums visu, kas mums jādara (skat. 2. Nefija 32:5). Personīgā saziņa ar mūsu Debesu Tēvu caur Svēto Garu ir avots mūsu liecībai par patiesību, zināšanām un mīlošā Debesu Tēva personīgajai vadībai. Tā ir būtiska Viņa brīnumainās evaņģēlīja ieceres iezīme, kas ļauj ikvienam no Viņa bērniem saņemt personīgu liecību par tās patiesumu.

Tiešais personīgās saziņas veids ar mūsu Debesu Tēvu caur Svēto Garu balstās uz cienīgumu, tādēļ ir tik būtiski, ka mums pavēlēts atjaunot savas derības, pieņemot Svēto Vakarēdienu katru sabata dienu. Tādējādi mēs iegūstam apsolījumu, ka Svētais Gars varēs vienmēr būt ar mums, lai mūs vadītu.

Mūsu mācība un pieredze attiecībā uz personīgo saziņu ar To Kungu ir līdzīga tiem kristiešiem, kuri uzstāj, ka mirstīgie starpnieki starp Dievu un cilvēku nav vajadzīgi, jo mums visiem, saskaņā ar Mārtaņa Lutera pausto „visu ticīgo priesterības” principu, ir tieša pieeja Dievam. Es par to vairāk runāšu nedaudz vēlāk.

Personīgajai saziņai ir vislielākā nozīme attiecībā uz personīgiem lēmumiem, kā arī uz ģimenes vadību. Diemžēl daži mūsu Baznīcas locekļi pietiekami nenovērtē vajadzību pēc šīs tiešās personīgās saziņas. Atsaucoties uz neapšaubāmu pravietiskās vadības nozīmīgumu jeb priesterības saziņu, kas būtībā darbojas, lai vadītu Debesu komunikāciju Baznīcas jautājumos, daži tiecas uz to, lai priesterības vadītāji pieņemtu viņu vietā

personīgus lēmumus, kas patiesībā, ar iedvesmu un izmantojot savu personīgo saziņu, jāpieņem mums pašiem. Personīgo lēmumu pieņemšana un ģimenes vadība būtībā attiecas tieši uz personīgo saziņu.

Es vēlos izteikt vēl divus brīdinājumus, kas jāatceras saistībā ar šo nenovērtējamo un tiešo personīgo saziņu ar mūsu Debesu Tēvu.

Pirmkārt, personīgā saziņa nevar funkcionēt pilnībā neatkarīgi no priesterības saziņas. Svētā Gara dāvana — līdzeklis, ar kura palīdzību Dievs sazinās ar cilvēku, — tiek piešķirta ar priesterības pilnvarām, saskaņā ar apstiprinājumu no priesterības atslēgu turētājiem. To nevar iegūt vienkārši ar vēlmi vai ticību. Tiesībām uz pastāvīgu Gara klātbūtni jātiek apstiprinātām no jauna katru sabatu, kad cienīgi pieņemam Svēto Vakarēdienu un atjaunojam mūsu kristīšanās derību par paklausību un kalpošanu.

Turklāt mēs nevaram uzticēties saskarsmei caur tiešo personīgo saziņu, ja esam nepaklausīgi vai arī ja mums trūkst saskaņas ar priesterības saziņu. Tas Kungs ir paziņojis, „ka priesterības tiesības ir nesaraujami saistītas ar debesu spēkiem, un ka debesu spēki nevar tikt pārvaldīti vai vadīti savādāk kā tikai uz taisnīgumu principiem” (M&D 121:36). Diemžēl bieži vien tie, kas pārkāpj Dieva baušļus vai neklausā priesterības vadītāju padomam, paziņo, ka Dievs viņiem atklājis, ka viņiem ir attaisnojums attiecībā uz kāda baušļa nepildīšanu vai atteikšanos sekot vadītāju padomam. Šādi cilvēki patiesi var saņemt atklāsmi vai iedvesmu, taču tā nāk no cita avota, nekā viņi domā. Velns ir visu melu tēvs, un viņš ļoti labprāt jauca Dieva darbā ar saviem prasmīgajiem atdarinājumiem.

II. Priesterības saziņa

Atšķirībā no personīgās saziņas, kur mūsu Debesu Tēvs sazinās ar mums tieši caur Svēto Garu, lai nodrošinātu saskarsmi caur priesterības saziņu, nepieciešami papildu starpnieki — Glābējs Jēzus Kristus, Viņa Baznīca un Viņa ieceltie vadītāji.

Pateicoties tam, ko Viņš paveica ar Savu Izpiršanas upuri, Jēzus Kristus ir pilnvarots izvirzīt nosacījumus, kas jāpilda, lai atbilstu Viņa Izpiršanas svētībām. Tieši šī iemesla dēļ mums doti baušļi un priekšraksti. Tieši tādēļ mēs slēdzam derības. Un tieši tā mēs kvalificējamies apsolīto svētību saņemšanai. Tās visas tiek piešķirtas caur žēlastību un labvēlību no Israēla Svētā „pēc tam, kad esam izdarījuši visu, ko varam” (2. Nefija 25:23).

Savas kalpošanas laikā uz Zemes Jēzus Kristus piešķīra priesterības pilnvaras, kurām dots Viņa vārds, un izveidoja Baznīcu, kurai arī ir Viņa vārds. Pēdējā laiku atklāšanā Viņa priesterības pilnvaras un Viņa Baznīca tika atjaunota caur Debesu vēstnešu kalpošanu pravietim Džozefam Smitam. Šī atjaunotā priesterība un atjaunotā Baznīca ir priesterības saziņas pamatā.

Priesterības saziņa ir saziņa, caur kuru Dievs ir runājis ar Saviem bērniem Svētajos Rakstos aizgājušajos laikos. Un tā ir saziņa, caur kuru Viņš šobrīd runā caur dzīvo praviešu, apustuļu un citu iedvesmotu vadītāju mācībām un padomiem. Tas ir veids, kā mēs saņemam nepieciešamos priekšrakstus. Tas ir veids, kādā saņemam aicinājumu kalpot Viņa Baznīcā. Viņa Baznīca ir ceļš un Viņa priesterība ir spēks, caur ko mums dota privilēģija piedalīties kopīgajos centienos, kas ir būtiski, lai paveiktu Tā Kunga darbu. Tie iekļauj evaņģēlija sludināšanu, tempļu un sanāksmju namu būvniecību un palīdzību nabagajiem.

Attiecībā uz šo priesterības saziņu mūsu ticība un pieredze ir līdzīga dažu kristiešu neatlaidīgajai pastāvēšanai uz to, ka pilnvarotie rituāli (sakramenti) ir būtiski un tos jāveic tiem, kas saņēmuši pilnvaras un tiesības no Jēzus Kristus (skat. Jāņa 15:16). Arī mēs tam ticam, taču atšķiramies no citiem kristiešiem tajā, kā pretendējam uz šīm pilnvarām.

Daži esošie un bijušie mūsu Baznīcas locekļi nespēj saprast, cik svarīga ir priesterības saziņa. Viņi pietiekami nenovērtē Baznīcas, tās vadītāju un programmu nozīmīgumu. Pilnībā paļaujoties uz personīgo saziņu, viņi iet savu ceļu, tiecoties uz tiesībām noteikt savu mācību un vadīt konkurējošas baznīcas, kas darbojas pretēji praviešu-vadītāju mācībām. Šādi viņi atspoguļo moderno naidīgumu pret to, kas nievājošā veidā tiek saukta par „organizēto reliģiju”. Tie, kas noliedz vajadzību pēc organizētas reliģijas, noliedz Tā Kunga darbu, kurš nodibināja Savu Baznīcu un iecēla tās kalpotājus laika zenītā, kā arī atjaunoja to mūsdienās.

Organizēta reliģija, kas nodibināta ar dievišķām pilnvarām, kā mācīja apustulis Pāvils, ir būtiska, „lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru” (Efeziešiem 4:12–13).

Mums visiem jāatceras tas, ko Tas Kungs paziņoja mūsdienu atklāsmē, ka Tā Kunga kalpu balss ir Tā Kunga balss (skat. M&D 1:38; 21:5; 68:4).

Es vēlos izteikt divus brīdinājumus, kas būtu jāatceras saistībā ar paļaušanos uz šo tik svarīgo priesterības saziņu.

Pirmkārt, priesterības saziņa neaizstāj vajadzību pēc personīgās saziņas. Mums visiem nepieciešama personīga liecība par patiesību. Kamēr ticība aug, mēs neizbēgami paļaujamies uz citu cilvēku, piemēram, vecāku, skolotāju vai priesterības vadītāju vārdiem un viņu ticību (skat. M&D 46:14). Taču, ja personīgā liecība par patiesību ir atkarīga tikai no viena priesterības vadītāja vai skolotāja, tā vietā, lai iegūtu liecību caur savu personīgo saziņu, mēs vienmēr būsim pakļauti riskam zaudēt savu ticību atkarībā no

minētā cilvēka rīcības. Iegūstot nobriedušas zināšanas jeb liecību par patiesību, mēs vairs nedrīkstam būt atkarīgi no mirstīga starpnieka starp mums un mūsu Debesu Tēvu.

Otrkārt, priesterības saziņa, tāpat kā personīgā saziņa, nevar pilnīgi un pienācīgi darboties mūsu labā, ja neesam cienīgi un paklausīgi. Daudzi Svēto Rakstu panti māca, ka, ja nepārstājam nopietni pārkāpt Dieva baušļus, mēs tiekam „padzīti no Viņa vaiga” (Almas 38:1). Ja tā notiek, lai sniegtu mums garīgo palīdzību, Tas Kungs un Viņa kalpi sastopas ar lieliem šķēršļiem, un mēs to nevaram saņemt.

Vēsturē sastopams spilgts piemērs tam, cik svarīgi, lai Tā Kunga kalpi būtu Gara iedvesmoti. Jaunais pravietis Džozefs Smits nespēja tulkot, kad bija dusmīgs vai satraukts.

Deivids Vitmers atceras: „Kādu rītu, kad viņš gatavojās turpināt tulkošanu, mājās izcēlās kaut kādas problēmas un tas viņu sadusmoja. Viņa sieva Emma bija kaut ko izdarījusi. Mēs ar Oliveru devāmies uz augšējo stāvu, un drīz vien, lai turpinātu tulkot, tur ieradās arī Džozefs, taču viņš neko nespēja paveikt. Viņš nevarēja iztulkot ne zilbi. Viņš nokāpa lejā, devās uz augļu dārzu un sirsnīgi lūdza To Kungu; viņš bija projām aptuveni stundu, tad atgriezās mājās, lūdza Emmai piedošanu un atkal uznāca augšstāvā, kur atradāmies mēs, un tulkošanas darbs turpmāk ritēja raiti. Ja nebija pazemīgs un uzticīgs, viņš neko nespēja paveikt.”¹

III. Vajadzība pēc abiem saziņas veidiem

Nobeigumā minēšu šādus piemērus, kas parāda vajadzību pēc abiem saziņas veidiem, ko saskarsmei ar Saviem bērniem iedibinājis mūsu Debesu Tēvs. Tiem abiem ir būtiska nozīme, lai piepildītu Viņa mērķi — īstenot Savu bērnu nemirstību un mūžīgo dzīvi. Sens pieraksts Svētajos Rakstos vēsta par šo vajadzību, sievastēvam Jetrusam, dodot padomu Mozum, necensties paveikt tik daudz. Cilvēki no rīta līdz vakaram gaidīja, lai viņu priesterības vadītājs noskaidrotu „Dieva prātu” (2. Mozus 18:15) un arī „[tiesātu] viņu starpā” (16. pants). Mēs bieži vien pieminam, ka Jetrus deva padomu Mozum deleģēt, ieceļot tiesnešus, kas risinātu personīgus konfliktus (skat. 21.–22. pantu). Taču Jetrus deva Mozum vēl kādu padomu, kas parāda personīgās saziņas nozīmīgumu:

„Māci tiem likumus un bauslību un dari tiem zināmu to ceļu, kas tiem jāiet, un tos darbus, kas *tiem* jādara” (20. pants, slīpraksts pievienots).

Citiem vārdiem, israēliešiem, kuri sekoja Mozum, vajadzēja mācīt nenākt ar ikvienu jautājumu pie priesterības vadītāja. Viņiem vajadzēja izprast baušļus un tiekties pēc iedvesmas, lai lielāko daļu problēmu atrisinātu saviem spēkiem.

Nesenie notikumi Čīlē atspoguļo vajadzību pēc abiem saziņas veidiem. Čīle pārcieta postošu zemestrīci. Daudzi Baznīcas locekļi zaudēja mājas, daži zaudēja tuviniekus.

Daudzi zaudēja savu pārliecību. Ātri vien — pateicoties tam, ka mūsu Baznīca ir gatava sniegt palīdzību šādās katastrofās — cilvēkiem tika nodrošināts ēdiens, pajumte un cita veida materiālā palīdzība. Čīles svētie sadzirdēja Tā Kunga balsi, pateicoties tam, ka Viņa Baznīca un tās vadītāji atsaucās uz viņu materiālām vajadzībām. Taču, lai cik labi darbojas priesterības saziņa, ar to vien nepietiek. Visiem Baznīcas locekļiem vajadzēja meklēt To Kungu caur lūgšanu un saņemt tiešu mierinājuma un vadības vēsti, kas caur Svēto Garu nāk pie tiem, kuri meklē un ieklausās.

Mūsu misionāru darbs ir vēl viens piemērs vajadzībai pēc abiem saziņas veidiem. Vīrieši un sievietes, kas aicināti par misionāriem, ir cienīgi un vēlas kalpot, pateicoties mācībai, ko saņēmuši caur priesterības saziņu, un liecībai, ko saņēmuši caur personīgo saziņu. Viņi ir aicināti caur priesterības saziņu. Un pēc tam kā Tā Kunga pārstāvji Viņa priesterības saziņas vadībā māca klausītājus. Kad sirsnīgi patiesības meklētāji ieklausās, misionāri mudina viņus lūgt, lai uzzinātu patiesību par uzklusīto vēstījumu caur personīgo saziņu.

Pēdējais piemērs iepriekš minēto principu attiecina uz jautājumu par priesterības pilnvarām ģimenē un Baznīcā. Visas priesterības pilnvaras Baznīcā tiek īstenotas to cilvēku uzraudzībā, kam ir attiecīgās priesterības atslēgas. Tā ir priesterības saziņa. Taču pilnvaras, ar kurām tēvs vai vientuļā māte vada savu ģimeni, pieņemot ģimenes lēmumus, tiek īstenotas bez nepieciešamības saņemt pilnvaras no kāda, kam ir priesterības atslēgas. Tā ir personīgā saziņa. Ja vēlamies panākt izaugsmi un piepildīt likteni, kas noteikts Debesu Tēva plānā Saviem bērniem, mūsu ģimenes un personīgajā dzīvē jādarbojas abiem saziņas veidiem.

Lai panāktu izaugsmi, kas ir laicīgās dzīves jēga, mums atbilstošā līdzsvarā jāizmanto gan personīgā, gan priesterības saziņa. Ja personīgajā reliģiskajā pieredzē pārāk daudz paļaujamies uz personīgo saziņu, individuālisms aizēno dievišķo pilnvaru nozīmīgumu. Ja personīgajā reliģiskajā pieredzē par daudz paļaujamies uz priesterības saziņu, cieš mūsu personīgā izaugsme. Lai piepildītu savu mūžīgo likteni, Dieva bērniem nepieciešami abi saziņas veidi. Atjaunotais evaņģēlijs māca par tiem abiem, un atjaunotā Baznīca tos abus nodrošina.

Es liecinu par Tā Kunga pravieti, prezidentu Tomasu S. Monsonu, kurš tur atslēgas, kas pārvalda priesterības saziņu. Es liecinu par To Kungu, Jēzu Kristu, kura Baznīca šī ir. Un es liecinu par atjaunoto evaņģēliju, kura patiesība var tikt darīta zināma katram no mums caur dārgo personīgo saziņu ar mūsu Debesu Tēvu, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. "Letter from Elder W. H. Kelley," *The Saints' Herald*, 1882. gada 1. marts, 68. lpp. Līdzīgs ziņojums citēts B. H. Roberts A *Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Skat. Dalins H. Ouks, "Priesthood Authority in the Family and the Church," *Liahona*, 2005. gada nov., 24.–27. lpp.